

[Justitsministeren.]

Af principielle grunde må det imidlertid anses for rigtigst, at regler om betingelserne for udlevering og om fremgangsmåden ved behandlingen af sager herom fastsættes ved lov, og at der i forbindelse hermed åbnes adgang for den, som ønskes udleveret, til at forlange domstolsprøvelse af, om betingelserne for udlevering er opfyldt.

For udlevering til de øvrige nordiske lande er en sådan ordning gennemført ved loven af 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige.

Det foreliggende lovforslag tilsigter at tilvejebringe en lignende ordning for udlevering til ikke-nordiske lande; udlevering til andre nordiske lande skal fortsat ske efter loven af 1960.

Som nævnt i bemærkningerne til lovforslaget er dette udarbejdet efter forhandling med justitsministerierne i Finland, Norge og Sverige, som i forvejen har almindelige udleveringslove. Der er under forhandlingerne opnået en vidtgående enighed om de hovedprincipper, hvorpå en lovgivning af denne art bør bygge. Efter at spørgsmålet om revision af de andre nordiske landes udleveringslovgivning nu er optaget til behandling i de pågældende lande, synes der således at være mulighed for gennemførelse af udleveringslove, som i det væsentlige følger ensartede principper.

I forslaget kapitel 2 opstilles en række betingelser for udlevering. Udleveringsadgangen begrænses herved til lovovertrædelser af en vis grovhed, og der fastsættes udtrykkelige forbud mod udlevering af danske statsborgere og mod udlevering for militære og politiske lovovertrædelser.

Endvidere må udlevering ikke finde sted, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at den sigtelse eller dom, der skal foreligge som grundlag for anmodningen om udlevering, savner tilstrækkelig bevismæssigt grundlag. Udlevering må heller ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for alvorlig forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold. Endelig kan udlevering ikke ske i de specielle tilfælde, hvor udlevering, navnlig under hensyn til den pågældendes alder, helbredstilstand eller

andre personlige forhold, må antages at ville være uforenelig med humanitære hensyn.

Det siger sig selv, at tilstedeværelsen af omstændigheder som dem, jeg lige har omtalt, og som efter forslaget § 3, stk. 3, § 6, og § 7 er til hinder for udlevering, vil have undtagelsens karakter, men alligevel er der grund til at understrege de pågældende bestemmelsers principielle værdi.

I slutningen af kapitel 2 opstilles en række vilkår, som skal fastsættes, hvis udlevering tillades. Af disse vilkår skal jeg blot her nævne kravet om, at dødsstraf ikke fuldbyrdes for den handling, for hvilken udleveringen er sket.

Forslagets kapitel 3 indeholder regler om behandlingen af sager om udlevering. Disse regler er til dels i overensstemmelse med den praksis, der allerede nu følges ved behandlingen af sager om udlevering til ikke-nordiske lande. Ved forslaget indføres imidlertid som tidligere nævnt domstolskontrol med, at betingelserne for udlevering er opfyldt. Hvis justitsministeren træffer beslutning om udlevering, vil den, som skal udleveres, således kunne forlange, at politiet indbringer spørgsmålet om beslutningens lovlighed for retten på det sted, hvor han opholder sig. Anmodning herom skal fremsættes inden 3 dage efter, at beslutningen samt oplysning om adgangen til domstolsprøvelse og om fristen for fremsættelse af anmodning herom er meddelt den pågældende. Rettens afgørelse træffes ved kendelse, der kan kæres til landsretten; under hensyn til, at disse sager ofte er af hastende karakter, skal kære efter forslaget iværksættes inden 3 dage.

Det er min opfattelse, at den foreslåede udformning af domstolskontrollen, som ligger på linje med de ordninger vedrørende domstolskontrol, som her i landet er gennemført på andre områder, tilgodeser både hensynet til at sikre den, som søges udleveret, en rimelig retsbeskyttelse, og hensynet til, at udleveringssagen ikke unødigt trækkes i langdrag.

Af de afsluttende bestemmelser i forslaget kapitel 4 skal jeg kun omtale reglen i § 22, stk. 2, hvorefter der uanset bestemmelserne i forslaget kan ske udlevering i det omfang, der er pligt hertil efter tidligere indgæede internationale overenskomster.

Forholdet er jo det, at forslaget ikke i noget tilfælde pålægger danske myndig-